Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Michael Ende

Punci cu porunci

Satanarheologenialcooligocenul

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Michael Ende (1929 – 1995) a redescoperit într-o vreme dominată de luciditate şi lipsită de afecte teritoriile aproape pierdute ale fantasticului şi ale visului. El se numără azi printre cei mai cunoscuți scriitori germani. În afară de cărți pentru copii şi tineret, a mai scris şi texte poetice pentru volume ilustrate sau povestiri destinate adulților, piese de teatru şi poezii. Multe dintre cărțile lui au fost ecranizate sau difuzate ca teatru radiofonic. A obținut pentru opera sa numeroase premii germane şi internaționale. Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi şi au fost vândute peste 24 de milioane de exemplare.

Regina Kehn (n. 1962, Hamburg) a absolvit în 1990 Universitatea de Ştiințe Aplicate din Hamburg, Secția de design, media, informare. Ilustrează cărți pentru copii şi adolescenți şi colaborează cu diverse publicații din Germania. Printre cărțile pentru care a creat ilustrații se numără volume semnate de Michael Ende, Cornelia Funke, Jo Pestum şi alții. În 1996, Art Directors Club i-a oferit medalia de bronz pentru ilustrație. În prezent, Regina Kehn locuieşte în Hamburg împreună cu familia ei.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Michael Ende

Satanarheologenialcooligocenul Punci cu porunci

Ilustrații de Regina Kehn

Traducere din germană
de Nora Iuga

ARTHUR

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Redactori: Mihaela Dobrescu, Alina Ioan
Tehnoredactori: Vasile Ardeleanu, Monica Manolache
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENDE, MICHAEL
Satanarheologenialcooligocenul Punci cu porunci /
Michael Ende; trad. de Nora Iuga; il.: Regina Kehn. -
București: Editura Arthur, 2013

ISBN 978-606-8044-66-8

I. Iuga, Nora (trad.)
II. Kehn, Regina (il.)

821.112.2-93-31=135.1

Michael Ende
Der satanarchäolügenialkohöllische Wunschpunsch

Copyright © 1989, 2007 by Thienemann Verlag (Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart/Wien

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte: Ministerul Federal al Afacerilor Europene şi Internaționale din Republica Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, fundația culturală Pro Helvetia din Elveția, KulturKontakt Austria, Institutul Goethe, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein şi Fundația S. Fischer.

traduki

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

În această ultimă după-amiază a anului, bezna se lăsă mai repede ca de obicei. Nori negri întunecaseră cerul şi viscolul mătura, de ore bune, Parcul Mort.

În interiorul Vilei „Coşmarul“ nu se clintea nimic – doar pâlpâirea focului îşi agita flăcările verzi în căminul descoperit, cufundând laboratorul de magie într-o lumină spectrală.

Pendula de deasupra căminului îşi puse în mişcare zdrăngănind maşinăria. Obiectul cu pricina era un fel de ceas cu cuc, numai că ultrastilizatul lui cadran reprezenta un deget suferind pe care lovea ritmic un ciocan.

— Auu! țipă el. Auu! – Auu! – Auu! –Auu!

Aşadar era ora cinci.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, pe nume Beelzebub Erezinus, era cuprins de-o bună dispoziție subită ori de câte ori auzea pendula bătând, dar în această seară de Revelion îi aruncă mai curând o privire plină de amărăciune. Îi făcu un semn de „lasă-mă-n pace“ cu mâna, ca unul lipsit de chef, şi se înfăşură în fumul pipei sale. În spatele frunții încruntate clocea fel de fel de gânduri. Ştia că avea să întâmpine neplăceri

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

mult mai mari, şi asta cât de curând, cel târziu pe la miezul nopții – la trecerea dintre ani.

Magicianul şedea în fotoliul lui cu sprijinitori laterale pentru cap pe care îl confecționase din scânduri de sicriu în urmă cu patru sute de ani un vampir cu înzestrare manuală deosebită. Pernele erau din blănuri de vârcolaci care, fireşte, se roseseră un pic între timp. Mobila asta, o piesă veche de familie, Erezinus o ținea la loc de cinste, deşi el era mai curând un progresist, în pas cu vremurile noi, cel puțin în ce privea profesia lui.

Pipa din care pufăia reprezenta un craniu micuț cu ochi de sticlă verde care se aprindeau de câte ori inhala fumul. Norişorii volatili formau în aer fel de fel de figuri ciudate: numere şi formule magice, şerpi ce se încolăceau, lilieci, fantome mici şi mai ales semne de întrebare.

Beelzebub Erezinus oftă adânc şi începu să măsoare laboratorul de la un capăt la altul. O să-i ceară să dea socoteală, nu avea niciun dubiu. Dar cu cine urma să aibă de-a face? Şi ce ar fi putut să scornească în sprijinul apărării sale? Şi mai ales: aveau să-i accepte argumentele?

Figura lui înaltă, scheletică, dispărea într-un halat de casă larg din mătase verde-otravă. (Verdele-otravă era culoarea preferată a Consilierului secret pentru treburi vrăjitoreşti.) Capul lui mic şi chel părea zbârcit ca un măr putred. Pe nasul încovoiat avea nişte ochelari uriaşi cu rame negre şi lentile lucioase; erau atât de groase, încât îi măreau ochii anormal de mult. Urechile îi erau îndepărtate de cap ca toartele unei oale şi gura i se subțiase, de parcă ar fi avut obrazul tăiat cu lama de bărbierit. Una peste alta, nu era tipul care să-ți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

inspire încredere din prima clipă. Dar chestia asta nu-l deranja pe Erezinus câtuşi de puțin; nu fusese niciodată un contemporan sociabil. Prefera să rămână pe cât posibil doar cu el însuşi şi să acționeze pe ascuns.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Odată, când măsura odaia în lung şi-n lat, asaltat de gânduri, s-a oprit brusc şi a început să-şi scarpine chelia.

— Cel puțin elixirul 92 ar trebui să fie gata, mormăi el, măcar atât. Numai de nu mi-ar strica din nou socotelile motanul ăsta nenorocit.

Se duse la şemineu.

În flăcările verzi, pe un trepied din fier, era aşezat un vas de sticlă în care fierbea, de capul ei, o supică; doar ce-o vedeai şi te apuca greața. Era neagră ca păcura şi mucilaginoasă ca balele melcilor. Când amesteca în chestia aia cu un bastonaş de cristal, asculta, pradă gândurilor, urletul şi schelălăitul viscolului care zgâlțâia obloanele ferestrelor. Supica mai avea, din păcate, încă mult de clocotit până la punctul maxim de fierbere, când se prefăcea în licoarea dorită.

Abia când era, în sfârşit, gata, avea să devină un remediu fără gust, pe care îl puteai amesteca în orice băutură. Toți oamenii care şi-o procurau deveneau brusc convinşi că tot ce provenea din producția lui Erezinus servea progresului omenirii. Magicianul avea de gând s-o distribuie imediat după Anul Nou în toate supermarketurile din

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

oraş. Acolo urma să fie vândută sub numele de „Dieta voiosului“.

Dar mai avea de aşteptat până atunci. O asemenea întreprindere necesita timp – şi tocmai aici era punctul vulnerabil.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti îşi puse pipa deoparte şi-şi lăsă privirea să colinde prin penumbra laboratorului. Reflexul flăcărilor verzi zvâcnea în răstimpuri peste munții de cărți noi şi vechi, unde se găseau toate formulele şi rețetele pe care le folosea Erezinus pentru experimentele lui. Din colțurile întunecate ale sălii clipeau, cu tâlcuri ascunse, retorte, pahare, sticle şi tuburi cilindrice spiralate, prin care se ridicau lichide în toate culorile pentru ca apoi să cadă, să picure, să scoată aburi. Pe lângă astea se mai aflau acolo computere şi aparate electrice cu lămpi minuscule scânteind continuu şi scoțând zumzete şi piuituri. Într-o nişă întunecată pluteau neîncetat bile luminoase, roşii şi albastre, în sus şi-n jos, iar într-un suport de cristal erau vălătuci de fum care se contractau în răstimpuri, formând o floare fantomatică.

Erezinus era, după cum am mai spus, pe culmile progresului modern, ba chiar, în unele privințe, i-o luase întru câtva înainte.

Doar la respectarea termenelor era un întârziat iremediabil.

MADE IN GERMANY

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

O tuse uşoară îl făcu să tresară.

Se uită împrejur.

În fotoliul cel vechi, cu sprijinitori laterale pentru cap, şedea cineva.

„Aha, se gândi el, începe. Acum să te văd!“

Fireşte că un magician – şi mai ales unul de talia lui Erezinus – e obişnuit să-i calce pragul fel de fel de creaturi ciudate, fie şi neanunțate sau neinvitate; dar, de cele mai multe ori, astea-s duhuri ce-şi poartă capul sub braț sau arătări necurate, cu trei ochi şi şase mâini, sau balauri care scuipă foc sau cine ştie ce alte monstruozități. Aşa ceva n-avea cum să-l sperie pe Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, doar era familiarizat cu asemenea întâmplări, ăsta era traiul lui zilnic.

Dar vizitatorul de azi era cu totul altfel. Părea la fel de normal ca oricare om de pe stradă – aproape suspect de normal. Şi tocmai acest lucru îl scotea pe Erezinus din minți.

Individul purta un pardesiu impecabil, negru, o gambetă, tot neagră, pe cap, mănuşi negre şi ținea o servietă neagră pe genunchi. Fața lui era complet inexpresivă, doar foarte palidă, aproape albă. Ochii lipsiți de culoare

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

erau cam bulbucați, se holba fără să clipească. Nu avea gene.

Erezinus îşi luă avânt şi se duse glonț la musafir.

— Cine sunteți? Ce căutați aici?

Celălalt întârzie cu răspunsul. Îl fixă pe conlocutorul său preț de un minut, cu ochii lui reci de broască, apoi îi zise cu o voce lipsită de modulație:

— Am plăcerea să vorbesc cu Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, dr. Beelzebub Erezinus?

— Aveți plăcerea. Şi?

— Permiteți-mi să mă prezint.

Fără să se ridice de pe scaun, vizitatorul îşi săltă un pic gambeta; pentru o secundă pe țeasta lui albă şi lucioasă apărură doi negi mici roşiatici, care arătau ca nişte furunculi purulenți.

— Numele meu e Ascaride – Maledictus Ascaride, dacă îmi permiteți.

Magicianul era decis în continuare să nu se lase impresionat.

— Şi ce vă dă dreptul să mă deranjați?

— Oh, spuse domnul Ascaride, fără să schițeze vreun zâmbet, îmi îngăduiți o observație, domnul meu – o asemenea întrebare n-ar trebui să mi-o adresați tocmai dumneavoastră.

Erezinus îşi frământă degetele, făcându-le să pocnească.

— Veniți cumva din...?

— Exact, încuviință bărbatul, chiar de acolo.

Şi arătă cu degetul mare în jos.

Erezinus înghiți în sec şi tăcu.

Celălalt continuă:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Vin din însărcinarea personală a Excelenței Sale Satanice. A prearespectatului dumneavoastră protector.

Magicianul încercă să mimeze un zâmbet satisfăcut, dar dinții lui de sus păreau a se fi lipit de cei de jos. Doar cu greu putu să rostească:

— Ce onoare!

— Asta e, domnul meu, răspunse vizitatorul. Vin din partea Domnului Ministru al Întunecimilor Externe, în calitate de reprezentant oficial al Excelenței Sale Beelzebub care, acordându-vă permisiunea de a-i purta numele, vă face o nemeritată favoare. Puținătatea mea e doar un organ executiv de categorie inferioară. Când îmi voi fi îndeplinit misiunea, spre satisfacția Excelenței Sale, atunci pot spera că voi fi curând învestit în funcția de spirit terorist pe cont propriu.

— Felicitările mele, domnule Ascaride, bâigui Erezinus, şi în ce constă misiunea dumneavoastră?

Obrazul său bătea acum puțin în verde.

— Eu mă aflu aici, explică domnul Ascaride, exclusiv într-o funcție oficială, cum ar veni ca executor judecătoresc.

Magicianul îşi drese glasul, vocea lui suna cam dogit.

— Dar – pentru numele tuturor găurilor negre din univers – ce căutați la mine? Vreți să-mi puneți sechestru? Cu siguranță e vorba de o confuzie.

— Vom vedea, conchise domnul Ascaride.

Scoase un document din servieta lui neagră şi i-l întinse lui Erezinus.

— Acest contract vă este, fără îndoială, cunoscut, stimate domn Consilier magician. Chiar dumneavoastră în persoană l-ați încheiat la timpul potrivit cu Şeful

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

meu şi aţi semnat *manu propria*. El certifică faptul că vi se conferă din partea protectorului vostru în acest secol puteri extraordinare asupra naturii în general şi a semenilor dumneavoastră. Pe de altă parte, mai certifică obligaţia pe care v-o asumaţi, ca până la sfârşitul fiecărui an să lichidaţi zece specii de animale, direct sau indirect, fie că e vorba de fluturi, peşti sau mamifere, în plus să otrăviţi cinci râuri sau de cinci ori acelaşi râu. În plus să faceţi să dispară cel puţin zece mii de copaci şi aşa mai departe, până la ultimele puncte: să aduceţi pe lume cel puţin o nouă molimă, datorită căreia să dea ortul popii fie oamenii, fie animalele, sau cu toţii laolaltă şi, în cele din urmă, să manipulaţi clima în aşa fel, încât anotimpurile să se încurce între ele şi să producă ori perioade de secetă, ori inundaţii. În anul care a trecut, dumneavoastră nu aţi realizat decât 50% din aceste sarcini, ceea ce Şeful meu consideră o eroare absolut regretabilă. Aş putea spune că este de-a dreptul indignat. Ştiţi foarte bine ce înseamnă asta în cazul Excelenţei Sale. Voiaţi să spuneţi ceva?

Erezinus, care încercase de mai multe ori să-şi întrerupă vizitatorul, izbucni:

— Dar anul trecut nici n-a trecut încă, Dioxinuţule, abia e seara de Revelion. Mai am timp berechet până la miezul nopţii.

Domnul Ascaride îl fixă cu o privire lipsită de gene.

— Fără îndoială, dar credeţi..., se uită la ceas, că veţi putea recupera în aceste câteva ore totul, domnul meu? Chiar aşa?

— Fireşte! hămăi răguşit Erezinus.